

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **R. B.**, zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Čs. legií 1719/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. MSK 165691/2019, sp. zn. DSH/32974/2019/Fra, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2020, č. j. 18 A 5/2020 – 26,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2020, č. j. 18 A 5/2020 – 26, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. MSK 165691/2019, sp. zn. DSH/32974/2019/Fra, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě celkem částku 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Kausty, advokáta.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen „magistrát“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. SMO/626325/19/DSČ/Sad, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 30. 3. 2019 v 14.10 hod. v Ostravě - Porubě na ulici Hlavní třída ve směru jízdy od ulice Francouzská směrem k domu č. 867/28 na Hlavní třídě, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ X, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem (výrok I.). Dále byl uznán vinným z přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že v totožný čas a na totožném místě jako řidič téhož vozidla při řízení u sebe neměl a na požádání nepředložil příslušníku Policie České republiky zelenou kartu (výrok II.). Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 16 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti, ve spojení s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, byla žalobci uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí magistrátu napadl žalobce odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl.

[3] Krajský soud shrnul skutková zjištění vyplývající ze správního spisu magistrátu. Neztotožnil se s žalobní námitkou, která se týkala rozporů ve svědeckých výpovědích svědků - policistů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se namítanými rozpory ve svědeckých výpovědích podrobně zabýval. Krajský soud přisvědčil žalobci v tom, že jednotliví policisté uváděli vzdálenost mezi zaparkovaným služebním vozidlem a vozidlem žalobce odlišně a že dva z nich se neshodli v tom, jakou barvu měl oděv žalobce. Krajský soud však přihlédl k více než dvouměsíčnímu odstupu mezi dnem, kdy žalobce přestupek spáchal, a dnem ústního jednání před magistrátem, v jehož průběhu policisté o události vypovídali. Zohlednil také povahu pracovní činnosti policistů a ztotožnil se tak s názorem žalovaného, že určité detaily si s odstupem času nemohli přesně vybavovat. Rozhodující byla podle krajského soudu skutečnost, že policisté se ve svých výpovědích shodli v tom, že viděli žalobcovo vozidlo, které řídil žalobce, který nebyl připoután bezpečnostním pásem. Vypovídající policisté také shodně zakreslili plán místa přestupku. Přestupek, jehož se žalobce dopustil tím, že nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, byl podle krajského soudu spolehlivě prokázán; na tomto závěru nemohou nic změnit ani žalobcem uváděné drobné rozpory ve svědeckých výpovědích. Námitku žalobce, že po zastavení vozidla policejní hlídkou si bezpečnostní pás odepnul, krajský soud označil za bezpředmětnou.

[4] Ani argument, že předložení platné zelené karty plně nahradila lustrace, kterou policisté provedli v průběhu služebního zákroku, neshledal krajský soud důvodným. Z § 17 odst. 1 a § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti vyplývá, že povinnost předložení zelené karty řidičem vozidla nelze nahradit lustrací provedenou policistou. Předložení platné zelené karty tedy bylo nepochybně povinností řidiče motorového

pokračování

vozidla. Na spáchání přestupku nemá vliv ani skutečnost, že v době konání kontroly bylo dotčené vozidlo pojištěno.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítl, že provedené dokazování vykazuje zásadní pochybení a nedostatky. Krajský soud nezhodnotil svědecké výpovědi kriticky, naopak se zaměřil na hledání důvodů, proč si jednotliví policisté s odstupem času již nemuseli určité okolnosti případu přesně pamatovat. Rozpory mezi výpověďmi policistů i svědka – spolujezdce stěžovatele, který s ním jel po část cesty před spácháním přestupku ve vozidle, správní orgány ani krajský soud ve svých úvahách nezohlednily. Stěžovatel podotkl, že jakýkoliv rozpor nebo nesoulad je soud povinen vyhodnotit v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. K porušení povinnosti předložit platnou zelenou kartu zopakoval argumentaci, kterou již dříve uvedl v žalobě.

[7] Druhá kasační námitka se týkala tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Přestože stěžovatel v žalobě poukázal na kamerový záznam ze služebního vozidla, krajský soud se k této otázce nevyjádřil. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že jeho cílem není zpochybňovat pravdivost tvrzení o neexistenci záznamu. Sdělení o neexistenci kamerového záznamu by však mělo pocházet od policejního orgánu odlišného od orgánu, kterého se kamerový záznam bezprostředně týká. S ohledem na rozpory ve výpovědích policistů je proto nutné, aby tvrzenou neexistenci záznamu potvrdil příslušný odbor krajského ředitelství policie jako subjekt nezávislý na pořizovateli záznamu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil a pouze navrhl její zamítnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti podle § 106 s. ř. s.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu „*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*“.

[12] Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu „*řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu*“.

[13] Podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti „*fyzická osoba se jako řidič vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu*“.

[14] Stěžovatel se podle žalovaného dopustil přestupků jízdou bez připoutání bezpečnostním pásem a nepředložením zelené karty při silniční kontrole. Hlavní část kasační argumentace míří vůči přestupku spočívajícímu v jízdě bez připoutání bezpečnostním pásem.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Tu stěžovatel spatřuje v nevypořádání žalobní námitky, která se vztahuje k neprovedení důkazu o neexistenci kamerového záznamu o přestupkovém jednání odlišným (nadřízeným a specializovaným) policejním pracovištěm. Stěžovatel v žalobě na kamerový záznam stručně poukázal; návrh na provedení, resp. doplnění dokazování v soudním řízení však neformuloval.

[16] V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby*“.

[17] O takovou situaci se však v nyní souzené věci nejedná. Část žaloby, která měla být podle stěžovatele krajským soudem nevypořádána a založila tak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zní takto: „*Ve vztahu ke kamerovému záznamu, který jsem v rámci přestupkového řízení navrhoval, uvádím, že mým úmyslem bylo tímto způsobem objektivně zjistit, že jsem se přestupku uvedeného ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedopustil, kdy tento důkaz jsem navrhoval již od samotného počátku, protože jsem si byl jist, že prokáže mou nevinu. Toto řízení pak probíhá pouze z důvodu technické vady na kameře v policejním vozidle, kvůli které nelze objektivně zjistit, že mé obvinění je chybné*“ Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že krajský soud se při vlastním hodnocení žalobních námitek výslovně nezabýval kamerovým záznamem, který nemohl být pořízen z důvodu technické závady na kameře. Krajský soud však odůvodnil, proč se ztotožnil se závěry žalovaného a proč je přesvědčen o souladu napadeného rozhodnutí a provedeního dokazování se zákonem. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud i toto implicitní vypořádání dílčí žalobní námitky za dostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 As 415/2017 – 45, a ze dne 29. 1. 2020, č. j. 4 As 20/2018 – 40). Nejvyšší

pokračování

správní soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[18] Nejvyšší správní soud podotýká, že se nejedná ani o tzv. opomenutý důkaz, neboť stěžovatel v žalobním řízení neuplatnil k této žalobní námitce žádné důkazní návrhy. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že úřední záznam o tom, že přední kamera ve služebním vozidle nebyla v době spáchání přestupku funkční, a proto nemohl být k oznámení přestupku kamerový záznam, vyhotovilo Městské ředitelství policie Ostrava – obvodní oddělení Poruba 1 (dále jen „městské ředitelství policie“) dne 4. 4. 2019. O sdělení odboru informačních a komunikačních technologií Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „krajské ředitelství policie“), *„zda byla nebo nebyla funkční kamera na předmětném vozidle policie v daném čase“*, stěžovatel požádal při ústním jednání o přestupku. Magistrát se následně na krajské ředitelství policie obrátil s žádostí o součinnost a dotazem, zda byl kamerový záznam pořízen. K této žádosti poskytlo městské ředitelství policie dne 22. 8. 2019 opětovné vyrozumění, že kamera v daném čase z technického důvodu nefungovala, a proto přestupkové jednání nezaznamenala. Takový postup přitom nelze označit za nedostatečný, neboť obviněný z přestupku nemá možnost vymínit si, aby určitou informaci do spisu poskytl pouze jeden konkrétní správní orgán. Podstatné je, že ve správním spise byl založen doklad o nefunkčnosti přední kamery policejního vozidla, byť vystavený jiným subjektem, než kterého se stěžovatel dovolával. Stěžovatel mohl tedy získat informaci o tom, že v rozhodné době nebyla kamera policejního vozu funkční a z tohoto důvodu musí být ke zjištění skutkového stavu použity jiné důkazy. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že dokazování, které magistrát provedl a s jehož výsledky se žalovaný i krajský soud ztotožnili, nelze považovat za dostačující pro učinění si závěru o odpovědnosti stěžovatele za přestupek spočívající v nepoužití bezpečnostního pásu během jízdy motorovým vozidlem.

[20] Při výslechu svědka pprap. Z. tento svědek k otázce zástupce stěžovatele uvedl, že v době kontroly měl stěžovatel oblečené světlé tričko. Bezpečnostní pásy ve vozidle byly černé barvy. Svědek pprap. K. si barvu oblečení ani bezpečnostních pásů nevybavil, svědku pprap. L. tato otázka položena nebyla. Stěžovatel při ústním jednání o přestupku k otázce zástupce uvedl, že v době přestupku na sobě měl tričko černé barvy, přičemž bezpečnostní pásy ve vozidle jsou rovněž černé. Připoutal se ihned po nástupu do vozidla a dodal, že *„kolega P. nebyl připoután, kdy se zapnula signalizace, že není připoutaný a připoutal se asi po minutě“*. Svědek P., spolujezdec stěžovatele, který s ním údajně po část cesty před spácháním přestupku jel ve vozidle, při výslechu uvedl, že když vyjeli, stěžovatel jej upozornil, ať se připoutá, protože *„pípala signalizace pásů“*. Na dotaz zástupce o barvě oblečení, které na sobě stěžovatel v době jízdy měl, odpověděl, že se jednalo o tmavé oblečení, konkrétně černé tričko.

[21] Magistrát nevěnoval pozornost tvrzení stěžovatele a svědka P. o zvukové signalizaci nezapnutí bezpečnostních pásů. Nepokusil se zjistit, zda vozidlo stěžovatele funkcí zvukové signalizace skutečně disponovalo. Pokud by tomu tak opravdu bylo a stěžovatel nebyl připoután, jel by po dobu minimálně tří minut (údajná doba cesty od autosalonu RT Torax po autobusovou zastávku Kubánská, kde měl svědek P. vystoupit z vozidla) se

zapnutou výstražnou zvukovou signalizací, ledaže by např. použil falešnou zarážku bezpečnostního pásu. Tuto skutečnost se správnímu orgánu nepodařilo zjistit, resp. vůbec nevyvinul snahu o její zjištění a posouzení v kontextu dalších okolností případu. Žalovaný proto v tomto rozsahu doplní dokazování, a to opětovným výsledkem svědka P., včetně zkoumání, zda skutečně se stěžovatelem po výše popsanou trasu jel a zda lze jeho přítomnost ve vozidle po dotčenou dobu jednoznačně prokázat. Při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka P. také přihlédně k jeho (zaměstnaneckému) vztahu ke stěžovateli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 – 30).

[22] Magistrát se dostatečně nevypořádal ani s rozpory v tvrzeních o barvě stěžovatelova oblečení. Barva oděvu ve spojení s barvou bezpečnostních pásů přitom představuje jednu z důležitých skutečností pro zjištění, zda se řidič vozidla dopouští tohoto přestupkového jednání. Přestupek spočívající v nepřipoutání bezpečnostním pásem za jízdy je zjiitelný pouze vizuálně. Kontrastující, nebo naopak splývající barva oděvu řidiče a bezpečnostního pásu je tudíž pro zhodnocení přestupkového jednání významná, byť se nejedná o jedinou skutečnost nasvědčující spáchání tohoto přestupku. Podle stěžovatele a svědka P. měl stěžovatel v době spáchání přestupku oblečeno tričko tmavé, černé barvy. Naopak podle jednoho z policistů se jednalo o tričko světlé barvy. Svědkové – policisté si shodně pamatovali, že stěžovatel nebyl připoutaný bezpečnostním pásem, ale barvu oděvu nikoliv. Tyto rozpory ve svědeckých výpovědích zůstaly neobjasněny.

[23] Při hodnocení svědeckých výpovědí policistů nelze *a priori* pochybovat o jejich nestrannosti a nezaujatosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že důkaz svědeckou výpovědí policistů má sice obecně vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznámá, že by správní orgán měl rezignovat na shromažďování dalších vhodných důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52), tím spíše v situaci, pokud svědecké výpovědi jednotlivých policistů vykazovaly nikoliv bezvýznamné odlišnosti. Pokud svědectví policistů představuje klíčový důkaz, musí vykazovat vysokou míru přesvědčivosti a věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86, nebo ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Věrohodnost policistů jako svědků mohou snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči obviněnému. Na zaujatost mohou poukazovat např. právě rozpory ve svědeckých výpovědích nebo systém hodnocení a odměňování policistů v kombinaci s dalšími netypickými okolnostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 4 As 190/2017 – 24).

[24] Jízda bez použití bezpečnostního pásu, stejně jako např. držení mobilního telefonu řidičem během řízení vozidla, jsou bez existence kamerového záznamu obtížně zachyitelná jednání. Otázka přesvědčivosti důkazů, zde výpovědí svědků – policistů, je proto pro závěr o spáchání přestupku zásadní. Takové výpovědi však ke shledání odpovědnosti řidiče za přestupek mohou vést zásadně jen tehdy, je-li jejich obsah v souladu s dalšími, na této výpovědi nezávisle zjištěnými, skutečnostmi (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 As 102/2010 – 86). Nejvyšší správní soud v této souvislosti v poslední zmiňovaném rozsudku konstatoval, že „[k]vůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu

pokračování

Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného.“

[25] Absence kamerového záznamu, který by zaznamenal přestupkové jednání stěžovatele, sama o sobě nesvědčí o nezákonnosti rozhodnutí o přestupku. Současně z ní však plyne povinnost správních orgánů prokázat skutkový stav o to přesvědčivěji a jednoznačněji za použití jiných důkazních prostředků. Tento požadavek je naplněním zásady materiální pravdy, podle níž má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). K významu zásady materiální pravdy v kontextu řízení o přestupku existuje bohatá judikatura zdejšího soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132; usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS; nebo rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47). Podle posledně citovaného rozsudku platí, že závěr o odpovědnosti obviněného za přestupek by správní orgány měly založit na takové sadě důkazů, která sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k tomuto závěru, přičemž současně neexistují rozumné důvody k pochybnostem o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku.

[26] V nyní posuzované věci považovaly správní orgány přestupek za prokázaný na základě svědeckých výpovědí policistů, aniž by přesvědčivě vysvětlily rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků, včetně svědka P. Svědecké výpovědi nedosahovaly výše popsané míry přesvědčivosti a skutková zjištění tak ponechávají prostor pro nikoliv irelevantní pochybnosti o jejich věrohodnosti a úplnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důkazy provedené v řízení před magistrátem nestačily k prokázání předmětného přestupku. Skutkový stav, z něž magistrát při rozhodování o přestupku stěžovatele vycházel, nemá oporu ve spisu, a krajský soud pochybil, pokud napadené rozhodnutí z důvodu stanoveného v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nezrušil. V dalším řízení bude na žalovaném, aby zajistil i jiné důkazy svědčící ve prospěch závěru o spáchání přestupku; v opačném případě bude zapotřebí, aby z důvodu důkazní nouze a v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodl ve prospěch stěžovatele.

[27] K poslední kasační námitce související s nepředložením platné zelené karty Nejvyšší správní soud podotýká, že se obsahově shoduje s totožnou žalobní námitkou. Opakování žalobní argumentace v kasační stížnosti však lze připustit jen tehdy, pokud taková argumentace nebyla krajským soudem dostatečně vypořádána a pokud směřuje k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 As 262/2017 – 38). Vypořádání této žalobní námitky, jak je provedl krajský soud, je sice stručné, avšak přezkoumatelné. Dotčená kasační námitka je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady nejsou odstranitelné

v řízení před krajským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil soud současně i rozhodnutí žalovaného, který je vázán v dalším řízení právním názorem vysloveným výše [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 s. ř. s.]. Žalovaný tedy doplní dokazování týkající se přestupku spočívajícího v jízdě motorovým vozidlem bez připoutání bezpečnostním pásem opětovným výslechem svědků a vyjasní výše zmíněné otázky (jak vypadalo oblečení žalobce a jaké bylo barvy, zda vozidlo stěžovatele disponuje zvukovou signalizací nezapnutí bezpečnostních pásů za jízdy, zda svědek P. skutečně po dotčený úsek se stěžovatelem jel ve vozidle apod.). Současně zohlední zaměstnanecký vztah mezi stěžovatelem a svědkem P. Podle výsledku doplnění dokazování žalovaný rozhodne – v úvahu připadá zejména setrvání na původních závěrech, budou-li přesvědčivě vysvětleny rozpory v tvrzeních o barvě oděvu, případně zpochybněna věrohodnost svědka P., anebo rozhodnutí ve prospěch stěžovatele, pokud by se ukázalo, že s jistotou nelze učinit závěr o tom, že žalobce nebyl v dotčené době za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nijak nepředjímá výsledek dalšího rozhodování žalovaného.

[29] Jelikož Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ruší také rozhodnutí žalovaného, rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem.

[30] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[31] Stěžovatel byl zastoupen advokátem Mgr. Petrem Kaustou v řízení před krajským soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem. Náhrada nákladů řízení před krajským soudem zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč a náklady spojené se zastoupením stěžovatele advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tedy o 1428 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení před krajským soudem (včetně soudního poplatku) činí 11 228 Kč.

[32] Náklady řízení o kasační stížnosti jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, náklady spojenými se zastoupením stěžovatele advokátem v rozsahu jednoho úkonu právní služby ve výši 3100 Kč (sepis a podání kasační stížnosti) a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč za tento úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti (včetně soudního poplatku) činí 9114 Kč.

[33] Celková náhrada nákladů řízení stěžovatele za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, čítající náklady za zastupování stěžovatele advokátem a uhrazené soudní poplatky, představuje částku 20 342 Kč. K jejímu uhrazení k rukám

pokračování

zástupce stěžovatele byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu